

og en stor Fuldblods-Nordbo med frodige Kinder og Øjne som en Foraars Himmel.

„Hvem er i Grunden den unge Mand, der hænger saadan efter Frøken Abildgaard?“ spurgte den første, der var kommen dertil samme Morgen og i Forvejen havde gjort den anden forskellige Spørgsmaal om sine Medpensionærer.

„Mener De Tyskeren?“

„Nej, den unge Københavner med de lilla Silkestrømper. Han fulgte ogsaa med hende nu paa Roturen.“

„Aa, det er unge Mohn! En Søn af Mohn & Drejer. En Dødens Kandidat, som De vist kan se paa ham. Han er her med en Sygeplejerske fra røde Kors ... paa Vejen til Ægypten. Stakkels Fyr! Han skal ikke have mere end en halv Lunge tilbage.“

„Det er bleven mig sagt, at Godsejer Torben Dihmer kan ventes hertil.“

„Ja. Han kommer fra Wiesbaden. Vi venter ham hver Dag.“

„Mon der er noget om, at han og Frøken Abildgaard skulde være forlovede?“

„Det har man snakket om Gud veed hvorlænge, saa man har vel Lov til at begynde at tro paa det. Dihmer er forresten min Ven, og jeg kan godt unde ham at faa en smuk og interessant Kone nu, da han endelig er bleven rask. For han skal virkelig være bleven fuldstændig helbredet, siges der.“

„Ja, jeg veed det fra Professor Hagen selv. Han er min Læge.“